

ZGODBE IZ SVETEGA PISMA **domače branje** odgovori na vprašanja

1. Zakaj se Sveto pismo deli na dve zavezi?

Sveto pismo je najobsežnejši verski zapis, ki predstavlja temelj največje svetovne religije: krščanstva. Ta je osnovana na prepričanju, da so vsi ljudje medsebojno enaki in da je vsem omogočeno obstoj brez pomanjkanja v njihovem posmrtnem življenju. A na tem svetu ni nič zastonj, zato je moral za možnost zveličanja sleherne duše na križu po dogotrajnem trpljenju umreti Kristus, ki ga je na zemljo poslal njegov oče Bog.

Njegova smrt za vse kristjane pomeni ločnico med življenjem brez pravega zgleda, ki bi jim olajšal iskanje prave poti v življenju, ki bi jih vodila do nebeškega kraljestva in obdobjem, ki je sledilo letom, v katerih je njihov 'vzornik' hodil po zemlji.

Ustrezno je tudi Sveto pismo razdeljeno na dva dela, saj ponazarja razliko med življenjem pred in po Kristusovem prihodu.

Poleg vsebinskega dela razdvajajoče ločnice skrbi za ločenost tudi avtorstvo vsebivanih spisov in besedil. V Stari zavezi so besedila pisali izjemno številni preroki, ki so sledili božjemu glasu, ki je govoril soozi njih. Nasprotno Nova zaveza vsebuje besedila, ki so jih zapisali Kristusovi učenci, torej ne ljudje, ki bi jih vodil od višjega bitja narekovan notranji glas, temveč dokaj običajni smrtniki, ki so vse zapisano videli na lastne oči.

2. Katere pripovedne zvrsti so značilne za Biblijo?

Biblija je bila v času svojega nastanka mišljena kot skupek besedil, ki bodo ljudem potrjevala vero v dela Boga tako, da bodo prikazovala vse njegove stvaritve. Te so zaradi preprostosti ljudi prilagojeni tako, da jih lahko kar naažje razumemo: npr. zgodba o stvarjenju sveta je tako kratka pripoved, v kateri vsemogočni Bog zaukaže dogodke, ki se nato zgodijo, kar je le preprosta in poenostavljena alegorična zgodba, ki pomaga premostiti neizmerno razliko med vsevednim Bogom in neznatnim človeškim bitjem.

Temu zgledu sledi velika večina vsebine Svetega pisma, zelo redki podatki so zapisani povsem direktno.

Božjo moč tako slavijo mnoge pesmi, med njimi so ode, posvečene božjim stvaritvam, psalmi, ki so pesmi, ki izražajo prošnje vernika, hvalnice, ki slavijo obstoj in stvaritve Boga; pogoste so pridige, ki so jih zalisal Kristusovi učenci na podlagi tega, kar jim je povedal njihov učitelj, prav tako so apostoli pisal tudi razna pisma (npr. Korintčanom, Rimljanom), pri katerih gre v večini primerov za pisemski del Svetega pisma, v katerem pošiljatelj svetujejo prejemnikom, kako se naj čim bolj približajo Bogu.

Biblijo sestavljajo tudi različne pripovedi in molitve, ki jih verniki uporabljajo za pogovor in priprošnjo Bogu.

3. Napiši kratke predstavitev naslednjih oseb:

a) Kajn in Abel

Kajn in Abel sta bila brata iz svetopisemske zgodbe o zločinu in pokori. Abel je bil poljedelec, na svoji posesti je gojil različne rastline. Imel je precej jmirjen značaj, redko se je spuščal v spore, ni maral lagati, predvsem pa je bil bogaboječ človek in se je temu primerno tudi vedel. Bogu je pogosto daroval sadove svojega dela in mu s tem izkazoval spoštovanje. Njegovo življenje je zaključil njegov brat Kajn, ki mu je zavidal na videz radostnejši bogov sprejem njegovih daritev.

Kajn je bil živinorejec, tako kot njegov brat Abel je tudi on redno daroval Bogu del svojega pridelka, v njegovem primeru torej dele živali. Menim, da je prikazan precej bolj človeško kot njegov brat, saj ima tudi veliko slabost, ki ga uniči. Ta se mi zdi popolnoma človeška, saj je zavist prav ena tistih lastnosti, ki nas ženek temu, da se trudimo za svojo dobrobit in s tem neazvestno doprinesemo tudi k napredku svoje vrste. Črv zavisti se v njegovem srcu prebudi šele po tem, ko Bog nekatrat ne sprejme njegove daritve s takšnim veseljem kot sprejme daritev njegovega brata. To ga privede do tega, da sklene brata umoriti, kar sam vidim kot dokaz za to, da ne želi biti nagrajen z manjšo nagrado, kot jo prejme tisti, ki je opravil delo, ki je bilo po svoji vrednosti popolnoma enako

tistemu, ki ga je opravil sam. Tako bi alhko rekli, da je bil na nek način, sicer žal s popolnoma napačnim pristopom, privi borec za enakopravnost.

b) Adam in Eva

Prvi par v zgodovini človeštva je ustvaril Bog po svoji podobi. (Če predpostavimo, da mu je izdelek uspel, lahko kaj kmalu ugotovimo, da se nam ni treba precej truditi za to, da bi ga čim prej spoznali.) Bog je najprej iz ilovice ustvaril Adama, ki si je kmalu zaželel družbe, zato ga je Stvarnik zazibal v močan spanec in mu odstranil eno rebro, iz katerega je ustvaril prvo žensko, Evo. Oba sta bila gola in po stopnji razvoja na mestu, kjer so dandanes nekajletni otroci, ki prevzemajo vrednote od okolja, kar se je kazalo v tem, da nista čutila nikakršne potrebe po oblačilih, saj jima je ni nihče privzgojil, začutila pa sta jo takoj po tem, ko jima je kača, ki je v tej zgodbi prisposoda za greh, povedala, da sta gola in s tem goloti dala negativen prizvok.

Adam je bil precej odvisen od svoje žene, ki ji je zaupal in ki ga je uspela prepričati v marsikatero stvar. Po tem, ko je bil s svojo ženo Evo kaznovan z izgonom iz Edenskega vrta, je pokazal neuklonljivost in trdnost, saj ni le nezmožen dela obležal na neobdelanih tleh, temveč jih je s svojimi žulji preobrnil v rodovitna polja, ki so iz sadu njegovega potu dajala njegovi ženi in potomcem hrano.

Eva je predstavljalna nekoliko omadeževano, kot ženska je dovtetnejša za skušnjave in jim prej podleže. A v vsem svojem početju ni popolnoma prepričana o njegovi ustreznosti, zato išče oporo v svojem možu, ki pa ji je ni sposoben nuditi in tako družno prijadrata do popolnega poloma. Tudi Eva po zgledu svojega moža po izgonu iz raja pokaže notranjo moč, pokaže, da znanstisniti zobe in potrpeti, če ne prej, pa vsaj takrat, ko gre za njeno življenje.

c) Abraham

Abraham je bil eden najpomembnejših biblijskih očakov. S svojo pobožnostjo na najvišji ravni daje popoln zgled vsem kristjanom, saj jih uči žrtvovanja za božjo voljo.

Mnogo dijakov bi gotovo najprej pomislilo na to, da ni bil pretirano ljubeč oče, a se sam s tem ne strinjam. Menim, da je izmed vseh oseb, predstavljenih v Svetem pismu prav on tisti, ki je razvil največjo ljubezen. Dokaz za to je nedvomno Bogova odločitev, na kakšen način bo preiskusil njegovo pripravkjenost poslušati njegove zapovedi. Potreboval je nekaj, kar je bilo skušanemu nadvse drago in to je bil Abrahamov neskončno ljubljeni sin.

Poleg ljubezni Sveto pismo ne predstavlja ostalih značilnosti na tej ravni, približa se ji le njegova pobožnost. Vsekakor ke bil Abraham izjemno pobožen, sam bi gotovo dvakrat premislil, preden bi prisluhnil glasu v glavi, ki bi mi naročal, da naj njemu na čast zakoljem svojega edinega sina.

S tega vidika je bil morda tudi nekoliko naiven, saj se je spustil v tako sorajna dejanja, ne da bi imel zagotovilo, da se bo vse dobro izteklo ali da bo za svojo veliko žrtev nagrajen.

d) Marija

Kateri otrok lahko obstaja brez mamine brezpogojne ljubezni? Sam ne vem za nobenega... Tudi Kristus je odraščal ob skrbni materi, ki se je zanj žrtvovala na mnoge načine. Tako je prva Marijina značilnost požrtvovalnost, ki jo dokaže že ob prijodu nadangela Gabriela, ki ji je oznanil prihod Odrešenika, ko sklene darovati svoje telo za obči blagor. To je žrtev, ki si jo v današnjih dneh težko zamislimo, nedvomno thdi zato, ker starševstvo in odgovornost, ki jo prinaša s sabo ni več enaka (včasih so starši trokom postavili trdne meje, ki sio se jih nato oboji držali, prav nasprotno pa danes počne vse premnogo staršev, ki dopuščajo svojim otrokom, da nenadzorovano počenjajo popolnoma vse, kar se jim zahoče). Naslednjič, ko je do izraza prišla njena požrtvovalnost, je tej vrlini ob strani stala tudi močna premišljenost in jeklena odločnost; obe vrlini je prikazala, ko se je moral njen sin odpraviti od doma živeti v svetišče, pri čemer ji je njena požrtvovalnost narekovala, da je prav, da se potrudi in daruje za dobrobit celotnega človeštva, jeklena odločnost pa dala moč, da se je ločila od svojega otroka, ki ga je močno ljubila.

Svojo trdno vero je dokazala s tem, ko je ne veldoč za večji božji načrt sledila novodioom in zgledom plemenitih predhodnikov in tudi sodobnikov ter seveda zpovedim vsemogočnega Boga.

Polg teh lastnosti jo je odlikovala tudi dobrota, s katero ni jikoli siromašila, širokogrudno jo je razdajala vsem pomoči potrebnim, tudi svoji sorodnici, ki je po božji milosti v visoki starosti vendarle spočela.

e) Peter

Apostol Peter je bil Kristudov največji učenec. Po njegovi smrti je sam nasledil predstavništvo boga na zemlji kot prvi papež. Da bo na to mesto postavil prav njega, se je Kristus s svojim očetom odločil zaradi njegovih številnih dobrih lastnosti. Izstopa vsekakor njegova trdnost, od rečenega in obljubljenega je izjemno redko odstopal, saj je zaradi prirojene previenosti pravilno ocenil, kaj je pametno onljubiti in kaj ne. Poleg nje sta nedvomno izjemno pomembni tudi njegova dpobožnost in prepričanost v božjo moč, ki mu je dala dovolj močno voljo da je lahko vstarajal ob Kristusu vse do bridkega knca iin tudi štirideset dni po njem.

Teh širedeset dni kaže na še eno dobro lastnost prvega voditelja Cerkve. Peter je bil tudi pogumen, kar dokazuje to, da po Kristusovem ustajenju ni le tiho odplazil, kar bi storilamvečina ljudi, za kater velja, da se bojijo predvsem nepoznanega, svetnik pa ni v tem položaju niti trznil z očesom, temveč je z odprtimi rokami pričakal svojega učitelja, do katerega je gojil veliko spoštovanje.

Običajno bi širokoustenje, ki ga je pokazal, ko je Kristusu obljubil, da vsem priznava svojo pobožnost, nato pa ga že pred zoro naslednjega dne trikrat zatajil, šteli za sabo lastnost, a ob tako raznovrstnem spektru dobrih lastnosti moramo prištevati med nasprotnne vrline, saj je prav ta manjša napaka v zanačaju tista, ki ga dela človeškega, v tej značajski lastnosti je razlika med poppno božjo stvaritvijo in sv. Petrom.

f) Pilat

Politiki so v današnji družbi venomer pereča tema. Na vsak prst roke je mogoče naštetih vsaj pet polomij, ki jih ima za sabo vsak poznani politik. Isto velja tudi za Pilata, ki ne nsvono vlogo v Svetem pismu odigral kot 'šolski primer' politika.

Njegovio prvo skrb mu je predstavljala lastna dobrobit in lahka vest, za kar se je z vsemi svojimi zavestnimi dejanji trudil. Dobro je vedel, kdaj je pametno odnehati in je znal dvigniti roke nad situacijo, za katero se mu je zdelo, da zanj ne more imeti velike koristi.

Da se jim je lako izogibal je vsekako moral biti sposoben dobkr prebirati ljudi, vedeti je kral, komu zaupati in koga se je bolje ogniti kot pa ga povabiti na nedeljsko kosilo.

Pri tem bi mu nedvomno močno pomagala tudi široka mreža vplivnih Iriajeteliev in znancev, pri spletanju katere mu je nj rž pomagala tudi dobra mera karizmatičnosti in dobre retorike, ki pa bi si jo lahko tudi priučil, kar bi pomenilo, da je za dossgo svoji ciljev pripravljeno storiti marsikaj, med drugim se tudi naučiti iporabljati veje takratne z anosti, katerih znanje mu ni bilo položeno v zibko.

g) Janez Krstnik

Za krščansko Cerkev je krst obred, s katerim kščenec postane prpadnk njihove vere tudi uradno. Prvi veliki krščevalec je bil Janez Krstnik, ki je krstil tudi samega Kristusa, kar sta opravila v reki s potapljanjem pod njeno gladino.

Za Janeza Krstnika je značilno, da je bil povsem običajen smrtnik, ni bil najpogumnejši bojevniki niti se ni od strah tresel že obrvj hladni večerni sapici. Ni bil doj naiven, da bi s tem omogičil svojim Ireganjalcem, da bi ga ujeli brez trdega boja niti ni bil prepračunljiv do te mere, da bi se pred vsakim krstom vorašal, kaj bo dobil v zameno za svoj čas.

Skozenj je preprosto vela neuklonljiv a bkžja sila, ki unje ka ala Iravo pot in mu v usta polagala tudi vse izrečene besede in podelie blagoslove.

Kot veliko večino pozitivnih oseb v Svetem pismu je bil tudi močno pobožen, kar v velik meri pripomore k temu, da je branje Nove zaveze zaradi podobnosti med osebami skoraj tako duhamorno opravilo kot prebiranje Stare zaveze.

h) Salomon

V dokumentiranu zgodovina človeštav lahko najdemo le redke posameznike, ki slovijo po bolj pravičnih sodbah. Salomonova pravičnost je nadvse razvpita, velik vpliv na to ima tudi destvo, da krščanstvo potrebuje pravičnega človeškega sodnika ki bo za zgled sledečim rodovom, saj se mnogokomu zdi Bog v vsej svoji veličastnosti nekoliko preveč oddaljen. Taka oseba je morala do vseh bižjiunstavritev gojiti spoštovanje na enakem nivoju, ni se smel vdajati subjektivnik vtisom o sojenih.

Svojo pravičnost je znal premetreno združevati s pametjo in znanjem iskanja dobrih utemeljitev za svoja dejanja in dazmišljanje, kar je moral dokazati že ob samem vstopu v sodstvo, ki mu je pripao že kb njegovem rojstvu, saj je bil tretji izraelski kralj, vladal je 67 let, kar je za takratnega človeka

izredno dolga življenski doba, treba pa je upoštevati, da ni na kraljevski prestol stopil že ob rojstvu, temveč šele nekaj deset let kasneje.

Bil je tudi dobrega srca, saj ga je njegovo ljudstvo imelo rado, dovolj so mu zaupali, da so prostovoljno prihajali k njemu po nasvete in se jih nato tudi držali.

i) Herod Veliki

Kak okrutni mora biti nekdo, da se odloči pomoriti celotno generacijo novorojencev? Približno toliko kot je bil Herod Veliki, za katerega je ta ukaz tudi glavna značilnost, po kateri ga pozna večina ljudi.

Bil je izredno preračunljiv in za doseg svojih ciljev pripravljeno storiti popolnoma vse. S smrtno kaznijo je kaznoval več svojih sorodnikov, svojo neobzirnost skazal pri prerivanju do oplasti in sklepanju zavezništva, ki so mu naposled le prinesle prestol.

A njegova vladavina je bila neizmerno krajša in manj zaželena kot Salomonova.

4. Napiši kratke obnove naslednjih zgodb:

a) Stvarjenje sveta

V prvem dnevu je Bog ustvaril nebo in zemljo. Vendar je bila Zemlja pusta in prazna, zato je Bog rekel: "Bodi svetloba!" in bila je svetloba, za katero je spoznal da je dobra. Zadnje, kar je storil v tem dnevu je bilo poimenovanje svetlobe dan in teme noč.

Drugega dne je Bog rekel: "Bodi obok sredi voda in naj loči vodo od voda!" S tem je naredil obok vode nad preostalo vodo in dvignjeni obok poimenoval nebo.

Stvarjenje kopnega se je dogajalo tretjega dne, ko je Bog zbral vse vode pod nebom na enim mestom in iz pod njih z ukazom privzdignil kopno. Nato je zaukazal: "Naj požene zemlja zelenino, bilje, ki rodi seme, in drevje, ki rodi sad po svoji vrsti, katerega seme je v njem po njegovi vrsti." Tudi za te svoje stvaritve je prišel do spoznanja, da so dobre.

V četrtem dnevu ustvarjanje Zemlje in celotnega sveta se je Bog posvetil ustvarjanju Sonca in Lune in zvezde, ki naj služijo za znamenja in čase in naj razsvetljujejo zemljo. Umestil jih je na sredino neba.

Tudi v osemtem zaporednem dnevu svojega dela je Bog povzdignil glas in ustvaril živa bitja v vodah in ptice na nebu. Ta dan je zaključil s svojim blagoslovom, ki jim je velelval, da se naj množijo in plodijo po zemlji.

Bog se je naslednjega dne odločil, da bo ustvaril človeka po svoji podobi, ki naj gospoduje vsem živalim. Najprej je ustvaril prvega moškega, Adama, šele nato je sledil nastanek prve ženske, Eve. velel jima je, da naj jesta od vsega, kar jim ponuja zemlja in naj se rodita in množita ter napolnita zemljo. Proti večeru je s pogledom preletel vse, kar je do sedaj ustvaril.

Sledil je zadnji, sedmi dan stvarjenja, nedelja, ki jo je Bog zaradi svojega počitka posvetil kot najpomembnejši dan, ki naj nas za vedno spominja na njegovo delo.

b) Vesoljni potop

Zgodba, ki pripoveduje o vesoljnem potopu je prav tista, v kateri Bog pokaže v kakšnem strahu živi v nebesih pred svojimi stvaritvami. Ob sprejemu odločitve da bo pomoril celotno človeštvo se ni nikakor ne predstavi kot milosten razsodnik, kot ga skuša predstvaljati Carkev.

Zgodba se pričene z Bogovim spoznanjem, da so se ljudje pokvarili, da med njimi ni več prostora za ljubezen in resnico ter da skušajo drug drugemu le še škodovati. Uvidel je, da njihovih src ne bo mogel spreobrniti, lahko pa bi poiskusil razmere izboljšati tako, da bi obrezal okuženo drevo. To je sklenil tudi storiti: izmed vsega človeštva je zbral čiste dele (to so bili Noe in njegova žena ter njuni otroci s svojimi ženami ter od vsake živalske vrste po dva para), ki jih je napolnil na ladjo, ki jo je po njegovih navodilih zgradil Noe.

Nato je prišlo na vrsto obrezovanje oboge rastline, z vodami, ki so padale na zemljo 40 dni in štirideset noči je pomoril vso ostalo prebivalstvo zemlje in tako za nekaj časa iztrebil hudobijo in pokvarjenost z njenega obličja.

Žal pa se mu ta načrt ni popolnoma posrečil, saj smo očitno ljudje vrsta, ki je že po svoji najbolj notranji zgradbi zlobna, stvar smo namreč uspeli pripeljati tako daleč, da je bil kot naš stvaritelj vendarle prisiljen vzeti stvar v svoje roke in na Zemljo polati svojega sina, ki je moral za naše zvečanje pretrpeti neznanske muke.

Kakorkoli, povodenj je po preteku štiridesetih dni in noči prenehala naraščati in Noe jhe trikrat izpustil z barke v reko, ki pa ni našel mesta za pristajanje, saj voda še ni popolnoma presahnila. Po

tem je poiskusil z golobom, ki ga je čakala ista usoda. Vedenje o kazanju vsega zla očiščenega kopnega je prinesla z oljčno vejico, ki jo je držala v kljunčku šele v drugem poletu.

Po tem so Noe in njegovi sopotniki na Bogovo povelje izstopili iz barke, ki jih je nosila skozi vsa te naurja. Kljub zaokroženosti pa se zgodab tuakj še ne konča, sledi še ključen epilog, ki opisuje sklenitev zaveze med Bogom in celotnim človeštvom, v kaetri sta se oba udeleženca dogovora dogovorila, da Bog nikoli več ne bo iztrebil vsega življenja na Zemlji, zanmenje za to je postala mavrica.

c) Babilonski stolp

Če se je v prejšnji zgodbi Bog pokazal kot sosoben počistit svoj nered, je v tej zgodbi predstavljen kot nasprotnik enotnega svetovnega reda.

Zgodba o babilonskem stolpu na popelje v dno, ko je celotno loveštvo še živelo na enem samem kraju, kjer so se sporazumevali v isti govorici in z enotnimi vrediotami dosegali neverjetne uspehe. Nekega dne so se prebivalci tistega krja tako odločili, da bodo zgradili stolp, ki bo segal prav do nebes, saj so želeli obiskati Boga prav v njegovem domovanju. Bog pa se je tega zbal in, ker je uvidel, da jim to zaradi njihova dandanes nenaravne složnosti, lahko celo uspe, je stopil na Zemljo in jim zmešal govorico in jih razkrotpil po Zemlji, da ne bi moogli nikdar več motiti njegovega miru.

d) Jezusovo rojstvo

Zgodba o Jezusovem rojstvu je ena najbolj zanih zgodb iz krščanstva, saj jo zaradi božuiča poznajo tudi kulture, v katerih krščanstvo ni tako močno ukoreninjeno.

V času, ko je bila Marija noseča in se ji je bližal predvideni čas poroda, je izšel odlok, da se morajo iti vsi moški popisati v svoje rojstno mesto. Kristusov krušni oče Mojzes je bil rojen v Betlehemu, kamor se je tako odpravil z visoko nosečo ženo. Med tem, ko sta pripotovala v Betlehem, je prišelamnoč, a ne glede na to, kako močno sta tujca iskala prenočišča in zanj prosil, jima ni bil nihče pripravljen odlreti vrat.

Zaradi tega sta se odpravila nekoliko ven iz mesta, kjer sta se odločila prenočiti v hlevu, ki jima je edini nudil streho nad glavo. Med to nočjo pa je nastopil čas, ko se je rodil Odrešenik.

V jaslih so ga obiskali trije sveti kralji, ki jih je vodila zvezda repatica. Vsak od njih je dečka bogato obdaroval.

e) Jezusova smrt

Kar je v hipu izšlo, v hipu naj ne propade. A prav to se je zgodilo s Kristusom. Ne z njegovo dušo, takšna usoda je doletela njegovo posmrtno obliko.

Vrhovni duhovniki so že dolgo časa iskali razlog, zaradi katerega bi se lahko Kristusa čim hitreje in čim bolj trajno odkrižali, a niso uspeli najti nikogar, ki bi bil pripravljen pričati proti njemu. Vse se je spremenilo, ko so spoznali, kako močno Juda, ki je bil eden Odrešenikovih učencev ljubi denar. Ta je svojega voditelja izdal, vojska pa ga je prijela in odpeljala v ječo. Od tam so ga odpelali na sojenje k Ponciju Pilatu, ki pa ni želel nositi odgovornosti za njegovo usodo, zato je razsodbo prepustil preprotim ljudem, ljudstvu, ki je Kristusa obsodilo na smrt s križanjem.

Skladno z njihovo odločitvijo so Kristusa usmrrili s križanjem. Prisilili so ga, da si je sam nesel križ na vrh gore Golgota, kjer so ga križali. Med nošenjem križa je trikrat omagal, med potjo se je ustavil tudi zato, da je toalžil jeruzalemske žene.

Po križanju je okoli treh umrl na križu, po tem ko je z močnim glasom zaklical k svojemu očetu v nebesih. Do manjše nerodnosti je prišlo šele po tem, ko se je s Kristusovim vstajwnjem od metvih izkazalo, da je bil božji sin, ljudje pa so med vpili: "Njegova kri na nas in maše otroke!" Ubogi ljudje.

g) Samson

Samson j bil popolnoma samosvoj človek. V svojem življenjus eni mnogo menil za krivice, ki jih je sam prizadel drugim, zanimalo so ga le tiste, ki so jihostali prizadejali njemu in jih ni bil pripraven pod nobenim pogojem odpuščatui. Njegovo življenje bi se že zgodaj tragično končalo, če ga Bog ne bi zaradi las, ki si jih je Samson puščal rasti njemu v čast, obdaril z nadnaravno močjo. Svoj spor je začel z izbiro žene, ki si jo je izvolil izmed nasprtotnega ljudstva. Za njeno roke je zaprosil pri njenem očetu, ki je v poroko najprej pristal, nato pa dal svojo hčerko v zakon drugemu moškemu, kar je Samsona tako razjezilo, da ga je s pomočjo nadnaravne moči potolkel. Za to so se mu maševali ljudje moževega ljudstva, kar je pripeljalo do tega, da so se mu zamerili do te mere, da je naložil sto lisic, jim na repe privezal goreče bakle in jih poslal na požigalsko akcijo, ne

da bi jih o tem obvestil. Ko so Filadestejci krivca za požik našli, so se mu ponovno maščevali on pa njim. Tako se je ta začaran krog zamer vrtel, dokler se ni Samson zaljubil v neko žensko, ki je iz njega pod pretvezo dokaza za resnično ljubezen izvlekla skrivnost o njegvi nadčloveški moči. Z njeno pomočjo so ga Filadestejci ujeli in mu iztaknili oči, ter ga zaprli v ječo, kjer je moral dan in noč vrteti mlinske kamne. Svojo smrt je dočakalna dan, ko so ga pripljali iz ječe, pred zbor vseh Filestejskih uimenitnežev, ki so se zbrali eni hiši. Še poslednjič je od Boga prejel še zadnje drobce nadčloveške moči, s katero je zrušil nase in na vse Filestejske odličnike zgradbo in jih s tem s sabo v smrt popeljal več, kot pa v celotnem svojem življenju.

Zaradi njeovega poslednjega dejanja so ga njegovi bratje ob pomoči njegovega očeta pokopali.

h) Salomonova zgodba

Salomon je bil tretji Judovski kralj, ki jem močno slovel po svoji modrosti. Precej te mu je podaril Bog kot nagardo za dobro določitev, ki jo je sprejel, ko se mu je v sanjah prikazal in mu na izbiro ponudil brezmejno bogastvo ali modrost. Salomon je izbral sleerno, kar se mu je obrestovalo tudi med razreševanjem njegovega najbolj znanega zagonetnega vprašanja.

Na njegvo dvor sta prišli dve sprti ženski, obe sta imeli do nedavnega tudi svojega novorojenčka, eni izmed njiju se je zadušil med spanjem na skupnem ležišču. Druga drugo sta dolžili, da je nasprotna umorila svojega dojenčka in ga zamenjala z drugim.

Salomon, ki se je zavedal moči materinske ljubezni je ukazal, da mu naj prinesejo meč. S popolno resnostjo je ženama razložil, da bo dojenčka, v kolikor se ne bosta morali odločiti kateri pripada, razsekal na pol, vsaka bo dobila njegovo polovico. Žena, ki ji je umrl otrok s je s tem strinjala, žena, kateri otroku pa je grozilo razkosanje, je rade volje privolila v to, da ga vzgaja druga žena, saj je bila kot ljubeča mati pripravljena za reživetje svojega otroka pripravljena storiti popolnoma vse. To je uvidel tudi modri Salomon in dojenčka dodelil ženi, ki je bila proti razkosanju dojenčka.

V epilogu je pisec zapisal, da je Salomon pravilno razsodil.

i) Jezusovi čudeži

OBILNI RIBJI LOV: Ta pripoved om kristusovem čudežu je prva, ki jo navaja knjiga Zgodbe iz Svetega pisam. Opisuje dogodek, ki se je pripetil ob Genezareškem jezeru. ko je sem pripotoval Odrešenik, je prosil Simnoa, ki je bil eden izmed tamkajšnjih ribičev, da naj s svojim čolnoma zaljuje le malo od obal. ko je ta to stril, je sedel v čoln in iz njegfa učilj zbrano množico. Ko je zaključil s svojim pridiganjem, je Simonu naročil, da se naj odpravi na globji del jezera in tam vrže svoje mreže. Proti pričakovanju, kij e bilo rezultat pičlega dnevnega ulova, so ribiči takrat ujeli toliko rib, da se je pod njohov težo pričel njihov čoln potaplati. To videč so vsi prisotni opadli na kolena pred Kristusom, Simon pa ga je prsoil, da naj odide, saj on kot grešnik ni vreden njegove bližine. Njegov bodoči učitelj pa ga je dvignil s tal in ga povabil s sabo, rekoč: "Ne boj se, odslej boš ljudi lovil!"

JEZUS OZDRANI MRTVOUDNEGA: Drugič je Jezus svoje božanske korenine razkril, ko so njegovo predavanje pred farizeji zmotili navadni ljudje, ki so prinesli mrtvoudnega, ki je nemočno ležal na postelji. to videč je Kritis ustal in mu velel, da naj vsatne in hodi, saj so mu bili vsi njegvoi grehi odpuščeni. Ker pa prisotni dfarizeji niso verjeli v njegovo moč je mrtvoudnemu ponovno velel, tokrat mu je naročil, naj oprime svojo posteljo in jo odnese s sabo. Ta je to molče storil, s tem je Ktistus svojo moč nad ljudmi prikazal tudi pred farizeji.

OZDRAVLJENJE KRVOTOČNE ŽENE IN OBUDITEV JAIROVE HČERE: Med Kristusovim vračanjem z opravkov, ga je ustavil neki mož in ga na kolenih prosil, da se naj ustavi njegovi hiši, saj je njegova žena resno bolana in se sam boji za njeno zdravje. Ženo, ki je že dvanajst let bolehal za krviotokom, je pozdravil že dotik Kristusovega plašča.

Takoj po tem se je množici pridružil tudi nek človek, ki je prinesel načelniku vest, da je njegovahčer u7mrla, in da naj opusti upanje na Odrešenikovo pomoč, za katero je mislil prositi. A Kristus se z mnonjem kurirja ni strinjal, načelniku je velel, da naj le veruje in njegova hčerka bo rešena. V hišo pokojne je spustil le njene starše in tri svoje učence, množici, ki se mu je posmehovala pa je zatrdil, da deklica le spi. Prijel jo je za roko in ji ukazal, da naj vstane. V tem se je v njeno poprej mlahavo telo vrnila njena duša, Kristus pa je vele, da naj dajo deklici jesti in je prepovedal o svojem delu govoriti ljudem.

VRNITEV APOSTOLOV IN POMNOŽITEV KRUHA: Ob Kristusovi vrnitvi k njegovim učencev so se mu pridružili tudi številni ljujde, ki so mu vdano sledili. Učenci so se zavedali, da nimajo dovolj živeža, da bi lahko od njega vsi jedli, Kristus opa je pomnožil kruh in tako zagotovil obed za vse

prišleke, od prvotnih dveh rib in petih hlebov kruha je ostalo po tem, koso se vsi nasitili še 12 polnih košar živeža.

JEZUS OZDRAVI STOTNIKOVEGA SLUŽABNIKA: Naslednji Kristusov čudež se je pripetil, ko ga je globoko veren stotnik prosil, da naj do zdravja pomaga njegovemu služabniku. Ko je Kristus žežal k njemu, mu je stotnik to branil, saj je vedel, da ni vreden Kristusove svete navzočnosti, prosil ga je torej da naj samo spregovori in zgodilo se bo. Kristusova je takšna vernost na začetku presenetila, nato pa je pobožnem možu z besedo ozdravil služabnika.

SVATBA V KANI GALILEJSKI: Kristus se je s svojo mamo udeležil svatbe, i je potekala v Galilejskem mestu Kani. Na tej svatbi pa je prišlo do zapletov, ko je pošlo vino. Ker je Odrašenika njegova mama prosila, da naj poskrbi za nastalo situacijo je ta vodo iz vrčev spremenil v vino, ki je bilo boljšega okusa kot pravo vino. Tako je menil vsaj starešina, ki je prvi poskusil vino.

JEZUS OBUDI LAZARJA: Kot vsak navadenotrok je Kristus svoj mladost preživel v mestu v Betaniji. Tu je živel tudi Lazar, ki je bil Kristusu še posebej drag. V poznajših obdobjih svojega življenja ni več slišal zanj, dokler ni prošel dan prijateljeve smrti. To novico mu je sporočila njegova mama Marija, ki je že nudila pomoč pokojnikovi materi v tem težkem obdobju. Kristus se je hitro ponovno odpravil v Judejo ne glede na strah njegovih učencev pred ponovnim kamenjanjem, ki jih je zavrnil, rekoč: "Če kdo hodi podnevi, se ne spotakne, ker gleda luč tega sveta. Če pa kdo hodi ponoči, se spotakne, ker pri njem ni luči sveta.

Ko je prispel v krja žalovanja ga je že na poti pričakala pokojnikova mati, ki je dala poklicati Marijo, ki je še bedela ob truplu. Ko se ga je Marija dotaknila in stem oznaniladokončnost prijateljeve smrti, se je globoko užalostil.

V takšenem stanju se je obrnil k nemu in prosil očeta za moč, da obudi Laharja nazaj med žive. Bog mu je željo uslišal in Lazar je vstal po štirih dneh.

5. Pomen Biblije ali Svetega pisma.

Mnogokrat je mogoče slišati starejše ljudi, ki se jim toži po starih časih. Vendar ne prestarjih, po točno tistih časih, v katerih so živeli sami. Kakor oni si tudi mi ne moremo zamisliti, da bi živeli v svetu, kjer bi bila nepismenost nekaj popolnoma vsakdanjega, celo pričakovanega.

Stvari pa so se pričele spreminjati z redormacijo, v kateri so se pojavili prvi prevodi Biblije v številne posvetne jezike, kar je močno pripomoglo k izbraženosti, pravzaprav vsaj osnovni pismenosti preprostega človeka. Lažje se je bilo namreč učiti iz knjig, ki jih je odobraval celota družba, kot pa iz takih, ki jih je polovica ljudi preganjala.

Sveto pismo je poleg tega sužilo tudi kot pisani temelj krščanske vere, ki je predvsem v Evropi vedno stopalo ob boku znanstvenim dognanjem, ki pa jih je deloma tudi zaverala.

Najbečkrat natisnjena knjiga na svetu je tudi skorajda neusahljiv vir raznih molitev, psalmov in ostalih oblik priprošenjin zahval Bogu.

Seveda je Sveto pismo možno brati tudi kot razvedrilo, vendar sam vem le za eno osebo, ki je dovolj zaljubljena v knjige, to pa je moj starejši brat, ki je Sveto pismo prebral od platnice do platnice v standardnem izvodu.